

Köszöntjük az 50 éves egyetemi sportklubot

Szeged egyetemén az elmúlt hetekben a megemlékezés ünnepélyes lázában égtek. Bizonyos, hogy a sportrajongók ugyanakkor tudták, hogy az 1921-es év az egyetem és a város sporttörténete szempontjából is jelentős dátum. Természetes veszély minden megemlékezés alkalmával, hogy az emlékezés tartója patetikus túlfűtöttséggel túlértékeli a jubileum jelentőségét. Nem akarunk ebbe a hibába esni; de őszintén meg kell mondanunk, hogy lehetetlen bizonyos pátoz és meghatottság nélkül beszámolni arról, hogy egy sportegyesület 50 év óta oly sok nehézség, megpróbáltatás, anyagi probléma, különböző társadalmi ráhatások közepette folyamatosan működött, meghozza igen eredményesen működni képes volt és jelenleg is. Kétségtelen ugyanis, hogy a sportegyesület nem csupán a város, hanem a délterület sporttevékenysége szempontjából is szinte megalakulásától kezdődően minőségi szintet ért el, jelenleg pedig a délterület olyan kiemelt sportegyesülete, amely számos sportágban országosan reprezentálja a területet, illetve a város sportját. Mindezekről beszélni, mindezekről emlékezni igen jóleső a jubileum ünnepség során, de talán ennél is jólesőbb látnunk, tapasztalunk azt, hogy az egyesület — a sporttevékenység szervezeti kereteinek megteremtésén túlmenően — milyen jelentős közösségi, nevelőhatással is bír és bír.

Sajnos arra nincs ezúttal mód, hogy akárcsak a kiemelkedő ismertebb vezetők és sportolók valamelyikéről névszerint megemlékezzünk. Számomra azonban őket, figyelemmel kísérjük jelenlegi pályafutásukat is, ha szabad így mondani, kicsit magunknak is tudjuk őket. Nem volna egészen igazságos, csupán a legjobbakról emlékezni. Hiszen nagyon kedvesek nekünk azok a szerényebb képességű — országos, vagy éppen nemzetközi hírt el nem érő — sportolók is, akik a maguk

szerényebb adottságaihoz képest törekvő, lelkes szorgalommal és sportemberhez méltó magatartással tulajdonképpen a sportegyesület igazi közösségét jelentették és jelentik. Ugyanígy feltétlenül kell beszélnünk annak a szinte számtalan lelkes aktívának, kisebb-nagyobb beosztásban dolgozó sportvezetőnek az áldozatos tevékenységéről, akik nélkül nincs és nem lehet fejlett sportélet és különösképpen elképzelhetetlen a közösség.

Az egyetemi jubileumi emlékezés során többszörösen elhangzott, hogy 50 év nem nagy idő az egyetem története szempontjából. En a mi vonatkozásunkban megfordítanám ezt a mondatot, mert úgy érzem a sporttörténet szempontjából egy egyesület 50 esztendeje már igen jelentős és feltétlenül számbaveendő időszak. Meglehetősen hosszú ahhoz is, hogy az egyesület történetének dátumszerű adataival, fejlődésének egyes mozzanataival részleteiben foglalkozni tudnánk. Ezért csupán a leglényegesebbek:

1921-ben Szegeden lelkes sportrajongók lerakták a város új sportegyesületének az alapkövét, létrehozták a mai SZEOL elődjét a KEAC sportegyesületet. Bár az egyesület bizonyos folytonosságot érzett a kolozsvári egyetemen működő KEAC Sportegyesülettel, mégis lényegében új egyesületnek kell tekintenünk azt sporttörténeti szempontból. A szigorúan társadalmi vezetésű amatőr alapokon nyugvó sportegyesület, főleg a főiskolai sport területén jelentős eredményeket ért el; labdarúgó csapata, illetve annak egyes kiemelkedő képességű játékosai nemzetközi elismeréshez is jutottak. A labdarúgás mellett egyéb szakosztályok

is területileg, sőt országosan számbavehető hatékonysággal működtek, mint az atléták, birkózók, asztaliteniszezők, úszók, vízilabdázók stb.

A felszabadulást megelőző időszakra a lelkes sportszellem a kitűnő közösségi élet, az adottságokhoz képest jó eredmények, a város sportközössége részéről érvényesülő népszerűség és megbecsülés volt a jellemző. A háborús események sajnálatosan hatottak a sportkör szellemére és tevékenységére is, de ez szerencsére igen rövid életűnek bizonyult. A felszabadulással az egyetemi sportéletnek és ennek megfelelően a szakmai egyetemi sportéletnek is új szakasza kezdődött meg. Nem tagadtuk soha, s nem tagadjuk ma sem a közösséget, a folyamatoságot a felszabadulás előtti sportkörrel. Kétségtelen azonban, hogy az 1945-tel kezdődő második negyedszázad az egyesület életében, jellegében különbözött az első 25 évben kialakult struktúrától. Nem kell különösen magyarázni a szocialista sportpolitika célkitűzéseit, az ebből eredő következményeket és követelményeket, amelyek természetesen a mi sportegyesületünkre is vonatkoznak. Ugyanakkor a sportnak az a korábban elképzelhetetlen mértékű anyagi és társadalmi támogatása objektíve teremti meg a lehetőséget az egyesületi sporttevékenység szakmai és tegyük hozzá, mint legalább ennyire fontos célkitűzést, az emberi közösségi nevelés hatékonyságának biztosítására. Talán önteltsg nélkül mondhatjuk, hogy a szakmai és a nevelési célkitűzések realizálása szempontjából egyaránt voltak és vannak jól értékelhető eredményeink. S ezeket az eredményeket természetesen nem szabad egy-egy

bármennyire is fontos és népszerű sportág időközönkénti viszonylagos sikertelensége miatt elfelednünk.

Nagy dolognak tartjuk, hogy egyetemünk 13 szakosztálya ezers nagyságrendű sportolói gárdával, önálló létesítményekkel, nemzetközi és országos hírű sportolókkal, kitűnő szakemberekkel s nem utolsósorban — az Olajiparal történt rendkívül kedvezőnek bizonyult fúzió óta — szilárd anyagi bázissal rendelkezik. Ugyanúgy elmondhatjuk, hogy sportolónk túlnyomó többségének sporterkölcse és emberi magatartása kifogástalan. A közösségi szellem a szakosztályokban általában jó, s a társadalmi aktivitás az elődökhöz hasonló lelkesedéssel, ügyeszeretettel végzik tevékenységüket napjainkban is. Mindez igen biztató a jövőre szólóan, biztató arra vonatkozóan, hogy a szocialista sportpolitika alapvető célkitűzéseit, a minőségi sport színvonalának emelését és ugyanakkor a tömegsport bázisának szélesítését eredményesen tudjuk megvalósítani. Erre tesszük ígéretet most, az 50 éves jubileum alkalmából, erre koncentrálnunk erőnket, mert úgy véljük, ezzel leszünk méltó folytatói az 50 éves évfordulóját ünneplő sportegyesületünknek.

Ehhez kérjük a bázisszerveink, az egyetemek és az olajipar támogatását, az országos, megyei és városi párt- és társadalmi szervek, állami- és sportvezetők támogatását, egyesületünk tagjainak, aktívainak közreműködését; nem utolsósorban az általunk oly nagyra becsült régi vezetőknek és sportolóknak az együttérzését. Biztosak vagyunk, hogy következő jubileumunkon a sportegyesület további fejlődéséről, a jelenlegi is meghaladó sikereiről lesz alkalom beszámolni. Ennek reményében köszöntjük az 50 éves szegedi Egyetemi és Olajipari Sportklubot.

DR. KEMENES BÉLA
a SZEOL elnökhelyettese

Festi a labdát?

„Festi a labdát! Csalja a focit! Nem érdekli már a labdarúgás. Megelégedett, révbé futott ember”. Vélemények, mi több, vádaskodások hangzanak a város szélében, hosszában. Az utóbbi hetekben valóban nem játszott valami jól Bánfalvi Sándor. De azt azért mégsem gondolnám, hogy „focicsaló” lenne a SZEOL NB I felé haladó labdarúgó csapatának játékosa.

— Nem vagyok elégedett, nincs okom rá — fakadt ki beszélgetésünkkel elkeseredetten a szőke középpályás. — Szeretek játszani. Tudom és nem felejttem el, mi mindent köszönhetek a labdarúgásnak.

Már az „örök téma” kellős közepébe vágunk, bár a focinak csak másodlagos szerepet szántam.

— Egvedül Ági tudja, mennyire letör egy-egy rosszabb játék. Szigorúbb vagyok magamhoz, mint kritikussaim, bírálóim.

— Csak én látom — mondja a felesége —, amint órákon át töpreng, vívódik, ha rosszabbul játszott. Nem igaz, hogy Sanyi nem akar focizni, vagy mindegy neki, mi történik a pályán. De kit is érdekel ez?

Például engem, és talán másokat. Gondjaid, bajaid nekik is lehetnek, sportoló egyetemistáknak.

Hirtelen elhallgattak, mintha megbánták volna a gyors kitérülést. Csönd telepedett a szobára, melyben hatalmas palma az ablak előtt, a sarokban íróasztal, mellette szekrény, a polcokon könyvek. Tankönyvek, atlaszok, regények. Mindketten nappali tagozatos hallgatók.

Schmizl Ágnes, a feleség másodéves főiskolás, földrajz-testnevelés szakos. A főiskola tornászcsapatának egyik fő erőssége.

— Komlón kezdtem tornázni kilenc éve — vall kedvenc sportjáról. Úgy éreztem, ehhez van a legtöbb adottságom. Miután Szegedre kerültem, egy évet kihagytam, majd a SZEOL-ban folytattam. Tavaly felvettek a főiskolára, azóta ott tornázom.

— Sokat kell tanulni, edzeni. Nem nehéz a kettőt összeegyeztetni?

— Nehéz, de nem megoldhatatlan — kapcsolódik beszélgetésünkbe Sanyi. — Legalábbis idáig sikeresen vettük az akadályokat, mindketten jó rendűek vagyunk. Az egyetemen megértőek a tanárok. Azzal is segítenek, hogy más csoportokkal mehetek szemináriumokra, ha az enyém edzésnapokon van.

— Tantárgyaink lényegében különböznek — veszi vissza a szót Ági —, mégis tudunk segíteni egymásnak. Évközben itthon „házi szemináriumokat” tartunk.

— Hogyan tudod vizsgáidat letenni, hiszen többnyire egybeesik az alapozással?

— Természetesen fokozottabban készülök évközben is. Amiből csak lehet, már korábban, az alapozás kezdete előtt levizsgázom; a nagy fizikai megterhelés mellett sokkal nehezebb koncentrálni. Egy-egy regény olvasása felold, de ilyenkor tanulni képtelen vagyok.

— Szórakozásra jut idő?

— Kevés, de igyekszünk ésszerűen kihasználni minden alkalmát. Legtöbb-

szór a tévét nézzük, és sokat olvasunk. Van olyan nap, hogy reggel elkészülünk egymástól, és csak késő este találkozunk. Nekem rendszerint esténként vannak az edzések. Órákra, edzésekre járn, ez tölti ki napjaink többségét.

Visszakanyarodunk a labdarúgáshoz. A csapat hangulatáról, a véleményekről faggatom Sanyit.

— Egy emberként bízunk a bekerülésben — vágja rá habozás nélkül. — Fel kell jutnunk az NB I-be, s szeretnénk végre ott megkapaszkodni. Ahhoz persze erősíteni kell. A játékosok között jó a hangulat, mindenki nagyon akar. Talán, ha egy kicsit még jobban harcolnának egymásért is a pályán? Gondolok itt arra, ha valakinek nem megy a játék. Biztatni, lelkesíteni kell ilyenkor, nem pedig korholni.

— Elhiszem, szeretnél mindig jól játszani. Most valahogy nem megy. Miért?

— Ki tudja? Pedig nagyon akarok. Pályafutásom alatt csak egyszer voltam ehhez hasonló hullámvölgyben. Közvetlenül Szegedre kerülésem előtt. Akkor edzőm Lantos Mihály és a vezetők is mellém álltak, szeretettel, megértéssel segítettek át a nehéz buktatón. Mindenkinek van rossz periódusa. Úgy látszik, most estem bele, s ezt sokan félreértik, félremagyarázzák. Ez fáj. Sajnos, bizonytalanná váltam, nem tudom hová tenni magam. Ez a legrosszabb. Szeretném megjegyezni, bármily furcsán is hangzik, én örülök a legjobban, Varga Gyuszi sikerének. Végre megtalálta önmagát. Kész vagyok a nemes értelemben vett vetélkedésre, rivalizálásra, mert ez nekem is, a csapatnak is hasznára válik. Bizonyítani akarok, nem szavakkal, de tettekkel a pályán!

Házaspár, akik nap mint nap bizonyítják, jól megfér egymás mellett a tanulás és a sport. Persze az ő életük sem mentes a problémáktól. Élvoalban sportolni, jól tanulni, sohasem tartozott a könnyű feladatok közé. Kívánjuk, továbbra is sikerrel vegyék az akadályokat, és Sanyi minél előbb, régi napjaira emlékeztető, jó játékkal lepje meg a szurkolókat — akik változatlanul bíznak benne.

GYÜRKI ERNŐ

Lesz-e folytatás?

Győztes: JATE I.

Fellendülőben van az egyetemek közötti sportélet — állapíthatjuk meg, ha arra gondolunk, hogy az elmúlt, alig két hónap alatt máris két rangos versengésre került sor.

Az indulás itt Szegeden történt a JATE által rendezett jubileumi sportrendezvényekkel. Mint ismeretes, a győztesnek járó emlékerleget mindkét sportágban a JATE válogatottja kapta.

Október 30-án és 31-én a debreceni egyetemisták látták vendégül hét egyetem illetve főiskola kispályás labdarúgó csapatait.

Az idén kiírt „Hatvani István” emlékversenyen a rendező KLTE csapata mellett a Miskolci Műszaki Egyetem, a Nyíregyházi Tanárképző Főiskola, az ELTE, a Debreceni Felsőfokú Építőgépezési Technikum, az Orvosegyetem, az Agrártudományi Egyetem, valamint a JATE vett részt.

Az irányított sorsolással három cso-

portra osztott, rangos mezőny 30-án lépett pályára. 31-én a csoportosok körmérkőzéssel döntötték el egymás között az első helyezéssorsát.

Egyetemünk két csapata közül a JATE I. néven szereplő, TTK-s hallgatókkal megerősített elsőéves jogász-együttes nagy fölényrel, megérdemelten került a döntőbe. Második csapatunk ugyan nem jutott a legjobb három csapat közé, de a játékosok eldicsekedhetnek azzal, hogy ők ütötték el a döntőbe jutástól a KLTE bajnokjelöltnek kikiáltott első csapatát. Még a szombaton este rendezett DOTE gólyabál sem tudta megakadályozni, hogy összeszokott és nagyon jól játszó első csapatunk a nyíregyháziakkal 0:0-át játsszon, a DOTE csapatát pedig 3:0 arányban legyőzze. Mivel a nyíregyháziak a debreceni orvosok ellen 2:0-ig győzelmet értek el, így csapatunk gólkülönbséggel került az első helyre, s hozta el idén a „Hatvani István” vendörserleget.

Lesz-e folytatás?

Reméljük, hogy az idén indult eddigi szép sorozatnak lesz folytatása is. Folytatása egyrészt az egyetemek közötti rendezett sportvetélkedőknek, más-

részt pedig játékosaink eddigi szép győzelmi sorozatának. Természetesen ahhoz, hogy ezeket a versenyeket folytatni lehessen, KISZ bizottságunk igyekezete és anyagi ereje nem elegendő. Szükségünk lesz az egyetem állami vezetésének a támogatására is. Most, a jubileumi rendezvények keretén belül lezajlott bajnokságra — természeténél fogva — minden támogatást megkaptunk. Reméljük, hogy a jó indulás után a továbbiakban a többi egyetemhez hasonlóan mi is több támogatást kapunk állami vezetésunktől az ilyen jellegű versenyek rendezésére! Nagy szükség lenne erre, hiszen a különböző egyetemek sportvezetőinek itt Szegeden tartott megbeszélésén mindannyiunk hangoztatta, hogy szükséges ilyen jellegű versenyeket rendezni, mert a mind erősebben jelentkező igény és lelkesedés nemcsak lehetővé, de szükségessé is teszi ezt.

Másrészről pedig az eddigiek alapján kézzelfoghatóan is bebizonyosodott, hogy egyetemünkön nemcsak lelkes, de küzdeni és győzni tudó, képzett játékosok vannak.

Az a létkör, amiben mindkét verseny lezajlott, nyilvánvalóvá tette, hogy ezek

a találkozóknak nemcsak sportesemények, hanem egyúttal az egyetemek közötti kapcsolatot egyik — s nem is lebecsülendő — láncszeme.

HORVÁTH ANTAL

Mesélik...

Az ambulancián jelentkezik egy beteg. Adatfelvétel után megkérdezi az orvos:

- Mi baja?
- Rosszul léptem.
- Mutassa a lábát!
- De, doktor úr, nem az fáj a hibás lépés óta, hanem a fejem! Az orvos egy pillanatra meditat, majd maga elé dűnyyögi:
- Hmm... bizonyára agyrázkódtott...
- Nem — vág közbe a beteg — sakkozó vagyok.

Az ideggyógyásznál:

- Doktor úr, már halálra idegesít, hogy úgy érzem, mindig követnek — panaszkolja a beteg.
- Ebben az urbanizációs világban sokan vannak így — nyugtatja az orvos. Próbáljon sokat sétálni egyedül.
- Azt sajnos nem tehetem — tiltakozik a páciens.
- Miért?
- Idegvezető vagyok...

A szemklinikán idős bácsi panaszkolja, hogy rosszul lát. Az orvos egy tábla elé ülteti és egymás után próbálgatja a bácsi szemé előtt az üvegeket, kéri, olvassa a betűket. A kísérletezés már-már kezd eredménnyel járni, amikor az orvost kihívják a vizsgálóból. Néhány perc múlva visszatér, ismét ülteti a bácsikát egy tábla elé és tovább próbálgatja az üvegeket. A páciens azonban mostmár semmiféle üvegen keresztül sem tudja leolvasni a tábláról a betűket. Az orvos türelmét vesztve biztatgatni kezdi:

- Bácsikám, olvassa már!
- Nem tudom, doktor úr.
- Nem létezik, mielőtt kimentem, már majdnem minden betűt rendesen tudott olvasni!
- Ja, az más volt — mondja a bácsi.
- Dehát miért?
- Mer' azon a másik táblán nagybetűk voltak!
- ???
- Tudja, doktor úr, azokat tanultam valamikor az iskolában, ezen a másik táblán meg kisbetűk vannak, én azokat sose tanultam olvasni...

— szabó —

SZEGEDI Egyetem

A József Attila Tudományegyetem, a Szegedi Orvostudományi Egyetem és a Tanárképző Főiskola lapja. Megjelenik havonta kétszer. Felelős szerkesztő: Penákel Judit. Szerkesztőség: Szeged, Dugonics tér 12. Telefon: 15-198. Kiadásért felel: Kovács László, a Csongrád megyei Lapkiadó Vállalat igazgatója. Kiadóhivatal: Szeged, Magyar Tanácskörtársaság útja 10. Telefon: 13-562. A lapot az intézmények ösztönözésével terjesztik. Ára: 1 forint. Előfizetés egy évre: 17 forint. Szegedi Nyomda